

Halali po záhorácky více - méněj...

Ubehli desiatky rokov od prvého vydania **R. Morica**:
Z poľovníckej kapsy, neskôr H. Ponickéj: Medvedí rok,
po J. Holečkovi: Sivá vlčica a v podstate **na tému
poľovníctva nevyšla taká podobná publikácia**.
Vôbec nemáme prehnané ambície zaradiť sa medzi
velikánov literatúry, **no predsa aspoň skromný pokus
v humornej tónine sme skúsili**:

Halali po záhorácky více - méněj...

Autori

Ivan Míča, Štefan Vidlár
a kolektív

Anton Dinka, Emil Macek, Felix Havel, Jaromír Pláteník,
Milan Behřík, Bohumil Závodný

Ilustračné foto a šrotart dielka: Štefan Vidlár (aj za pomoci AI)

Kresby a kresbičky: Lubomír Kotrha a Rebeka Novodomská

Na dúchotku pozbírané a napísané,
f tém roku možno najstarším kandidátom
polovníctva, učňem, elévem, adjunktom
čekatelom, polovníckym „mládencem“
a polovníckým krsňátkom, dedom Pejem
a jeho polovníckým krsňím tatú Ivanem,
kerý ešče na dúchotku neňi.

Aňi v tejto knižke sa fabuláciám vôbec
žiadne meze nekladli, právj e naopak.

Erráta tu istoisce sú, neberte ich, prosím
Vás, vážne! Mýlit sa je ľudské.

Celú knižku brat vážne, ket scete, môžete,
ale nemosite a aňi Vám to neradzíme.

Prosím, buďte zhovívaví aj k terminologickej
toleranciji, knižka nemá ambíciu byt
exaktní odborní študijní literatúrou, ale
nesce vás aňi moc zaváďat, enem trošku.
Šak dnes šidzá skoro šeci...

Na internete je polovníckých príbehú
a zážitkú bezpočet, tu ich je enem zepár, ale
sú pohromadze. Táto veselá „hromádka“
Vás sce pociťit, proto de môžete, zasmjejte
sa a nepohoršuj te sa! Život aj polovníctvo
sú také aj onaké...

A v knižke spomínaňi aktéri, sú tam aj nejsú
pomenovaňi svojíma ménomami. Ket ešče žijú,
nech nám prepáča alebo podzekujú
(po hubje nech dajú ňekemu druhému).

Na západoslovenskú nárečovú hatlaňinu
– zmuchlanú záhoráčtinu, ňekedy
aj skomoleňinu, si ale budete moset
prívyknút. Snát Vás to neodradzí, lebo
príbjehy sú vječšinu z tohoto regiónu.
No ale veď je tam aj po slovensky, trošičku
česky.

Všimňite si, prosíme, téš, že túto né moc
tustú knižku (cca 200 stran s bohatýma
ilustráciama aj od majstra Kotrhu)
nemosíte čítat od začátku do konca
v jednomu kusi, ale jak scete, od dola,
zhora, od konca, na preskáčku, co je
bezesporu její velikánská výhoda, trebárs
místo drímáňá aj na posedze.

Hmm, ale v chronicky známých „Troch
veteránoch“ zazňela hláška, že do moc čítá,
špatňe stríla... Tak veru nevím.

Polovníctvom k trvalej invalidice

Aj kvôli temuto sem sa stau kandidátom polovníctva. Všimeu sem si, že vedúci strelnice, skúsený starý nímród neñi uš konc „počúvajúci“. Sám sa priznau, že o sluch došeu nélen kvôli starobje, ale právjvďaka loveckej vášni. My kandidáci polovníctva sme byli pochopitelne lačni po zážitkoch, zvjedaví a nadržaňi nasávať informácie, a tak sme ho usprosili vyprávjať. Vouá sa Ferko Martiš, ináč úspješný podnikateľ..

Na jednej postriežke (to je po slovensky) skončiu bes výsledku na posedze (vouá sa to téš kazateľnica) a že po žebříku hajde pěkne dom. Byua zima, šecko skrehnuté, namrazené, šmyklavé, alkohol je zakázaný, a keby aj nebyu, prd by po tolikém časi pomoheu. A lét ho na sprušle, aby sa rozmrazilí, to by byu velíkanský luxus.

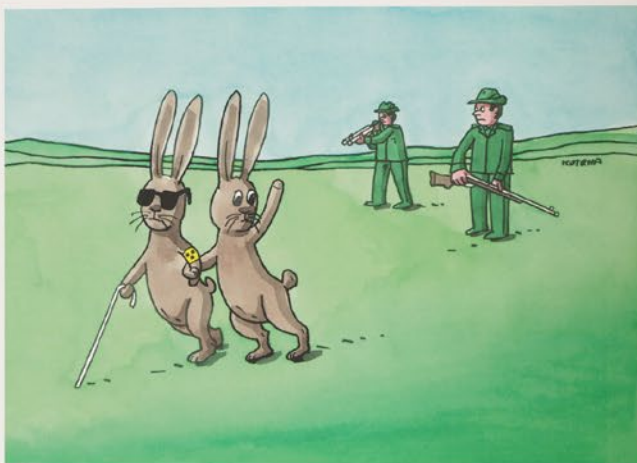
Na kurzi nám miliónkrát zdúrazňovali, že bezpečnost, bezpečnost a zas len bezpečnost! I stauo sa starému bardovi, že zapomjeu vybit brokovnicu, ftedy stríheu tuším na líšku. Pri zlézaňi, jak uš to býva, že neščascí po ludzoch leze aj na žebřík, sa na zledovaceuej sprušli pošmykeu, flinta spusciua, pričem úsci huavne mjeu just oprité o baraňicu ušanku tēsne nad uchem. Po ohuúšujúci raňe okamžice ohucheu, .ebeu z rebříka a v huavje neúročňi bolest. Riká si: „Co řčil, Feri?“ Jáj, keby išuo enem o sexuální úras z .ebnúca, byuo to šak hrubo horší. Kukeu na okmásanú baraňicu, tá bes teho skuopeného ucha, bude mu ešče vječí zima. Jak aš o moc neskúr zisciu, jeho vlastňi ucho, chválabohu, ustrelené nebyuo. „No dobre, ale co řčil budu robít bes pú huavy? Ket omdlím, tak enem ve meno Boží.“ Neomdleu. Skusit, či má huavu pokopje, kuráz nemjeu.

Dobelhau sa asi 200 metrú k autu a aňi neví jak, dojeu do dzedziny k prvňimu kandelábru, bolest furt zúfauo neúročňi, tam ostau stát a sa uspokojíu, že v dzedziňe ho isto najdú a nakonec mu vystrojá dústojňi pohreb, aj ket bes púlky huavy búhvíjak v tej truhli vypadat nebude, do spjetňiho zrcátka sa radči na tú kréf nedzívaou... Asi omdleu, ale konc neumreu (šak lebo nám to řčil vyprávjá) a po časi sa z tejto skoro fatální nehody preca vystrábiu. Několko dní sí šak enem domýšlau, že co mu ludé rikajú. Mjeuo to ale aj pozitivňi stránku vječi, lebo jak ho ty pekelné plameňe a broky lízli a oholili vuasy nad sluchama, ket išeu neskúr k holičovi, ten mu dau za menší osrsceňi na jednej straňe huavy príslušňi zlevu.

Napriek temu ho lovecká vášeň neopuscíua, vuasy dorostli, bolesc ucíhúa, akorát to čuci sa jaksi scíšiu. I povídau si v léce, že ten inkriminovaný posed trošku zreparuje. I zebrau lana, že spoje stúpkú, nosňíkú a desek pěkne pozvazuje, jak ty děčata teho sadomaso klienta f tem domje lásky. Nech sa to ve vjetri nekýve jak Kolumbova Santa Márja. I co čert nesceu, posed nahuodaný zubem času a červotočem a možno sabotážňi činoscú na živoce Ferím ohrozovanej zvjeri, túto obnovu nezvládeu a s rachotem sa zesypau jak ty dvojičky v Nju Jorku na miuého Fera. I ostau starý neborák zavalený hromadú starého dreva. Zase len v duši omdlívaou. Majúc patričné vjedomosci ze zdravotňi branej prípravy ešče ze socíku, povídau si, že ket omdlí, aby sa nezadusiú, tak vyplazí porádňe jazyk, ten mu uš nezapadne a hluavu pouoží na jeden bok a prítažlivost zemská mu ten jazyk udrží vypláznutý. Velice správná dochtorská dijagnóza, na kerú šak zareagovali náhodne okouo idúci mrafcí a nalézli mu v hojňim poče do dutňy ústrňi. Evidentňe tá aróma po raňajšich párkoch a horčici im zachuciua, na rozdžil od Feriho, kerému živi mrafcí s jejich kyselinú nechucili skoro říjak. To ho donúciuo vyhrabat sa spod závalu, mrafcie povypplúvat a pobrat sa dom s trudňi spomínku na svúj milovaný bývaový posed. Nemáuo aj kulhau, lebo koncacinu dolňi neprijemňe zasáheu asi řejaký neslušňe padajcí trám.

To je Fero, akorát to neñi v léce, ale v zimňe a nekričí po záhorácky: Ludé Boží, pomoste!, ale po anglicky, jak je řčil v módze.

Sme na prechode!

Poľovník si musí byť istý, na čo strieľa, a keď minie, mal by vedieť, kam tá strela môže dopadnúť a aké môžu byť dopady na iných (zdôrazňuje Ivan veľakrát a opakovane na svojich prednáškach).

Humorista si môže byť istý, že keď si z niekoho strieľa a trafi sa, dopady budú len na neho (toto rozprávam všade zasa ja).

Né poslední zob

A na túto príhodu si spomínel zasek krsný tata Ivan:

Ako Jozef prasa stratil

Čierna noc s neskorým splnom. Blížilo sa k polnoci, keď sa k posedu priplichtila črieda diviakov. Dve bachyne, štyria lanštíaci, sedem prasiec. Bol koniec splnu, takže skúsený Jozef celkom dobre rozpoznával siluety a veľkosť zveri. Nočné ani termo ešte nebolo a poľovník sa riadil len svojimi zmyslami a skúsenosťami. Namieril na prasa a potiahol kohútik. Počul, že projektil cieľ neminul, ale prasa v ohni neostalo. Nuž počkal minútku, dve, až potom zišiel z posedu a išiel sa pozrieť na nástrel. Farba bola zreteľná, tak sa Jozef po nej pobral s lampášom. Veď ďaleko by ležať nemalo. Prešiel asi 100 metrov farba bola čoraz redšia. Už rozmýšľal, že zbehne po psa, ale stále ešte nachádzal nejakú farbu, a tak hore-dole po hustom lese prekliesnil ešte najmenej 50 metrov. Keď našiel zhasnuté prasa, uctil ho, založil plombu, urobil vývrh. Do zeme zapíchol palicu, zavesil na ňu svoj lovecký kabát, aby ho ľahšie neskôr našiel, lebo sa musel vrátiť do posedu po povraz a prístaviť k posedu auto, ktoré mal odparkované asi 200 m ďalej.

Keď mal auto pod posedom a v ruke povraz, aby sa mu zviera ľahko ťahalo k autu, vykročil už známym smerom k prasaťu. Aspoň si to myslel. Po piatich minútach pochodu hustým porastom znervóznel. Z piatich minút sa pochod lesom, kroviskami, krivoľakou zemou s pniakmi predžil na 30, 40, 50 minút. Jozef zjavne zablúdil. A to v lese, v ktorom poznal každý strom, krík, peň. Ale v noci to akosi všetko splyvalo. Po poldruhodinovej zvláštnej „turistickej“ dohľadávke nakoniec prasa aj so svojim kabátom našiel. (Na tomto mieste poznamenám, že onen legendárny kabát Jozef stále nosí a mal som tú česť sa na jednej spoločnej postriežke, ako som už písal, v ňom ohrievať.) Prasa uviazal za rypák a unavený ho z posledných síl dotiahol k autu.

Nakoniec všetko dobre dopadlo, poľovnícky hospodár mu za statočnosť, vytrvalosť, odvahu a strašné útrapy úlovok ponechal, akurát kynologický referent na najbližšej schôdzi s prislovečnou škodoradostou Jožkovi udelil verejne za takúto dohľadávku známku O a tiež budúci zákaz dohľadávania raticovej zveri na vzdialenosť dlhšiu ako 50 m od nástreľu. No nie v záujme zachovania života zveri, ale už nie najmladšieho Jozefa.

P.S.: Od tých čias Jozef na palicu už nevesia svoj vzácny kabát, ale funkčné svietidlo.

Príbjech súkromní polovní

(Tento príbjech je vymyslený a podobnosť s dedem Pejem je čisto nenáhodní.)

Mňel sem kamaráda (nech mu je zem brezovská lachká!), kerý mňel v rodziňe polovníka, s kerým sa nemjeli moc rádzi. Často sí z něho robil šprímy, jak napríklad že u něch sa polovníci dožívajú aj 300 roky. Jak to? No preca súdíc podľa povolených odstrelů za daný čas v porovnaní s počtem trofejí, keré im visá na stěnách...

Polovníkom sa šak někeď téš stane, že v zápali vášne a boja s dzivočákem, zajcem či bažantem sí zastrelá aj svojego psa. Nějak tak sa stalo aj mňe.

Takto z jari sme sa vytešovali, jak nám pjekně rostů naše husokačenky z Hodonína a rozhodli sme sa ich puscit do našeho pleněru (ináč ohradzeněho elektrickým ohradníkem) mezi ostatní zvířactvo, aby sa napásli zeleněho, vykúpali sa v malých rybníčkoch a počešili sa ze života. Lenže suseda liška kmotrička sa rozhodla zjavně ináč. A tak naše kačenky postupně bes stop mizli. Nejsu rasista, a tak našich spoluobčanů sem nepodezřival, enem akurát sem im odkázal, aby mi aj něco nechali. Skúšení polovníci šak mi radzili, že to bude vyčuraná liška, kerá živí muadé. A taká liška že chodzí lovit tak okolo jedenástej večer, abych sa vybral aj já na čekánů.

I stalo sa, že noc byla oblačná, tma jak v ríci, mjesíček po novje enem sem-tam suabo ces mraky. Lovecká vášeň a zlost na túto škodnú prefíkanů bestiju byla šak vječší. Našel sem strategické místo lovu, psa zavrel pro istotu do koterca, vybudoval provizórni lavičku, posed a jak mafiáni v Krsném otcovi o deseci večer „zalehel na madrace“. A čekal, čekal, ket asi okolo tři štvrci na jedenást sa ke křdlu kačenek cosi matně blížilo. Mířit potmňe brokovniců, kerá aňi kompletně mírdla nakonec nemá, bylo nad síly aj Zora mstitela. Aj tak padli dva výstrelj do tmy, jak od Winetua známý kolení výstrel. Tvor sa asi ode mňa nebadaňe někam odplížil, nebyu sem schopný ho dohledat aní na druhý deň. Na příhodu sme pomály zapomňeli a pozostalé truchlíci kačenky pro istou premístňili na úkor komfortu do bespečá. Na ja, ale ket aňi po časi sa jaksí nevrátila dom jedna z našich koček, došlo mi, že já su asi první „polovník“ na svjece, kerý sí nezastrelil svojého loveckého psa, ale svoju polovnícků kočku...

Kedysi, možno aj fčil, sa cigarety šúlali. Sem-tam sme sa šúlali od smichu. Teda vólali? No proč slovenská posliedka je po česky šoulačka, téš šouráčka, záhorácky nářečovo šúlačka, iba matne tuším. Používajú ju aj rybári, ale né ve vodze, ale po brehu.

